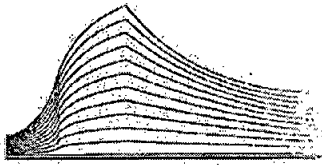

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2016/ 1422
Datum van uitspraak
23 mei 2016
Rolnummer
2014/AB/1080

Uitgifte

Uitgerekt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00000448215-0001-0017-01-01-1

ARBEIDSONGEVAL, BEROEPSZIEKTEN - arbeidsongeval
tegensprekelijk arrest
definitief

NATIONAAL VERBOND VAN SOCIALISTISCHE MUTUALITEITEN, met maatschappelijke zetel
te 1000 BRUSSEL, Sint-Jansstraat 32-38,
appellant, vertegenwoordigd door mr. Robin POOLS loco mr. VANAGT Paul, advocaat te
3600 GENK, Bochtlaan 12 bus 8

tegen

FONDS VOOR ARBEIDSONGEVALLEN, met maatschappelijke zetel te 1050 BRUSSEL,
Troonstraat 100, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. BOTTICELLI Sarah, advocaat te
1170 BRUSSEL, Vorstlaan 36

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 1-02-1993 door de Arbeidsrechtbank te Tongeren, 2e kamer (A.R. 4085/87),
- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest, uitgesproken op tegenspraak op 30-09-2005 door het Arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt, 7e kamer (A.R. 2000343),
- de voorziening in cassatie d.d. 19-01-2007,
- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest van het Hof van Cassatie, uitgesproken op 31-03-2008 (A.R. s.07.0007.N/1),
- de dagvaarding na cassatie, ontvangen ter griffie van dit hof op 27-11-2014,
- de conclusies voor de appellant, neergelegd ter griffie op 31-08-2015 & 27-11-2015,
- de conclusies voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 31-07-2015, 5-08-2015, 30-10-2015 & 30-12-2015,
- de voorgelegde stukken.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 01 februari 2016, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op 7 maart 2016 doch verdaagd naar heden.

*

I. FEITEN

De heer V was op 26 maart 1968 het slachtoffer van een arbeidsongeval; de gevolgen van dit arbeidsongeval werden geconsolideerd met een blijvende arbeidsongeschiktheid van 12 %.

Vanaf 28 augustus 1980 was de heer V volledig arbeidsongeschikt en ontving hij ziekte-uitkeringen van zijn mutualiteit, het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten (hierna genoemd het NVSM).

Het NVSM vroeg op 6 juli 1981 aan het Fonds voor Arbeidsongevallen (hierna genoemd het FAO) betaling van de bijslag wegens tijdelijke verergering, die na onderzoek door de Gerechtelijke Geneeskundige Dienst (GGD) van het ministerie van sociale voorzorg werd toegekend voor de periode van 2 september 1980 tot 30 juni 1980.

Na een nieuw onderzoek door de GGD werd beslist tot consolidatie op 1 augustus 1980 met een blijvende volledige arbeidsongeschiktheid.

Het FAO was van oordeel dat de vergoedingen voor de periode van volledige arbeidsongeschiktheid van 2 september 1980 tot 30 juni 1981 (242.639 BEF aan het NVSM en 42.493 BEF aan de heer V) ten onrechte werden betaald.

Bovendien ontving de heer V voor de periode van 1 juli 1981 tot 31 maart 1984 van het FAO ten onrechte bijslagen voor blijvende verergering voor een bedrag van 943.869 BEF, vermits hij voor dezelfde periode een uitkering had ontvangen van het NVSM, dat door de betaling van deze uitkering gesubrogeerd was in de rechten van de heer V en aldus aanspraak kon maken op deze bedragen.

Bijgevolg betaalde het FAO aan het NVSM op 26 april 1985 de bijslagen voor blijvende verergering voor de periode van 1 juli 1981 tot 31 maart 1984, onder afhouding van het bedrag van 242.639 BEF dat reeds aan het NVSM was betaald voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid van 2 september 1980 tot 30 juni 1981.

Het FAO vorderde van de heer V tevens het onrechte ontvangen bedrag terug.

II. RECHTSPLEGING

Procedure voor de arbeidsrechtbank te Tongeren

a.-

Met inleidende dagvaarding van 27 november 1987 vorderde de heer V dat de arbeidsrechtbank te Tongeren voor recht zou zeggen dat het FAO niet gerechtigd was van hem de bijslag wegens verergering terug te vorderen vanaf 1 augustus 1980 tot en met 30 juni 1981, en dat de arbeidsrechtbank het FAO zou veroordelen tot terugbetaling van de reeds ingehouden bedragen, te vermeerderen met de gerechtelijke intrest en met alle kosten van het geding, dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad zonder enig voorbehoud.

b.-

Met verzoekschrift, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank te Tongeren op 24 augustus 1988, kwam het NVSM vrijwillig tussen in deze procedure teneinde zijn rechten te doen gelden ten opzichte van het FAO.

In zijn conclusie, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank op 16 november 1989 vorderde het NVSM te zeggen voor recht dat het FAO ten onrechte overging tot terugvordering van de uitkeringen over de periode van 2 september 1980 tot 30 juni 1981, en het FAO te veroordelen tot betaling aan het NVSM van 242.639 BEF, meer de verwijlntrest sedert de datum van inhouding, de gerechtelijke intrest en de kosten van het geding, begroot op 5.940 BEF rechtsplegingsvergoeding.

c.-

Met vonnis van 14 december 1988 stelde de arbeidsrechtbank een geneesheer-deskundige aan met als opdracht zijn advies te geven over de consolidatiedatum.

d.-

In zijn deskundig verslag van 17 februari 1989 bepaalde de deskundige de consolidatiedatum van de verergering van de arbeidsongeschiktheid op 26 februari 1982.

e.-

Met vonnis van 22 juni 1989 heropende de arbeidsrechtbank de debatten teneinde partijen toe te laten de afrekeningen op te stellen.

f.-

Met aanvullende conclusie, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank op 20 oktober 1992, breidde het NVSM zijn eis uit en vorderde hij betaling 356.565 BEF (8.839,02 euro) provisioneel te vermeerderen met de vergoedende intrest op 1.150.676 BEF vanaf 15 juni 1982 tot 18 mei 1983; op 908.037 BEF vanaf 18 mei 1983 tot 26 april 1985; op 356.565 BEF vanaf 26 april 1985 en op 17.649 BEF vanaf 1 september 1990, en met de gerechtelijke intrest.

Met tweede aanvullende conclusie, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank op 4 november 1992, vorderde het NVSM tevens 17.649 BEF voor medische kosten, meer intrest en kosten.

g.-

Met vonnis van 1 februari 1993 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering van heer V ongegrond en de vordering van het FAO als volgt gegrond: zij veroordeelde de heer V tot betaling aan het FAO van 627.238 BEF.

Zij veroordeelde het FAO tot betaling aan het NVSM van 374.214 BEF (356.565 BEF en 17.649 BEF), te vermeerderen met de vergoedende intrest op 1.150.676 BEF vanaf 15 juni 1982 tot 18 mei 1983; op 908.037 BEF vanaf 18 mei 1983 tot 26 april 1985; op 356.565 BEF vanaf 26 april 1985 en op 17.649 BEF vanaf 1 september 1990, meer de gerechtelijke intrest op de beide laatste bedragen.

Het FAO werd tevens veroordeeld tot de kosten van het geding.

h.-

Er wordt geen melding gemaakt van betekening van deze vonnissen.

Procedure voor het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt

a.-

Met verzoekschrift in hoger beroep, neergelegd op de griffie van het arbeidshof Antwerpen, afdeling Hasselt, tekende de heer V hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 1 februari 1993 was gewezen door de arbeidsrechtbank te Tongeren. Hij vorderde dat het arbeidshof de tegenvordering van het FAO niet ontvankelijk, minstens ongegrond zou verklaren en het FAO te veroordelen tot de kosten van het geding in beide aanleggen.

b.-

Met conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 28 februari 1994, tekende het FAO incidenteel beroep aan tegen het reeds bestreden vonnis. Het vorderde te zeggen voor recht dat het NVSM van zijn subrogatievordering ten opzichte van het FAO de sommen in mindering dient te brengen die ze van de wetsverzekeraar De Verenigde Meesters kan recupereren, bijgevolg te zeggen voor recht dat de bedragen die gevorderd worden door het NVSM ten laste van het FAO (374.214 BEF) dienen verminderd te worden ten belope van de vergoedingen betaald of te betalen door de wetsverzekeraar.

Verder te zeggen voor recht dat op de verergeringsbijslagen slechts intrest verschuldigd is vanaf 1 januari 1988 en dat de gerechtelijke intrest slechts kan lopen vanaf vrijwillige tussenkomst van de mutualiteit, dit vanaf 24 augustus 1988.

c.-

Met arrest van 20 juni 1994 verklaarde het arbeidshof het hoger beroep ontvankelijk doch alvorens uitspraak te doen over de gestelde problematiek, heropende het de debatten om partijen toe te laten nader te besluiten en de gevraagde informatie bij te brengen.

d.-

Met conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 4 november 1994, vorderde de heer V buiten zake te worden gesteld, daar zijn schuld ten belope van 612.968 BEF door het FAO werd kwijtgescholden en hij het verschuldigde saldo van 8.532 BEF had betaald.

e.-

Met arrest van 15 mei 1995 verklaarde het arbeidshof het hoger beroep (van de heer V) gegrond; het gaf akte aan de heer V en het FAO dat hun geschil in der minne werd geregeld en zonder voorwerp was geworden.

De debatten werden heropend teneinde het FAO en het NVSM toe te laten nader te concluderen.

Het FAO werd reeds veroordeeld tot de kosten van beide aanleggen van de heer V.

f.-

Met conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 9 februari 1996, vorderde het FAO te zeggen voor recht dat de geneeskundige kosten ten bedrage van 17.649 BEF niet verschuldigd zijn zolang het FAO niet in het bezit wordt gesteld van de originele

getuigschriften voor verstrekte hulp met aanduiding van de RIZIV-code, verpleegnota's met roze overeenstemmingsstrook, bewijzen van contante betaling van geneesmiddelen.

Verder te zeggen voor recht dat de wettelijke intrest berekend dient te worden op het effectief als voorschot betaalde bedrag vanaf de opeisbaarheidsdatum van de door het FAO verschuldigde vergoedingen tot op de debiteerdatum en dat de gerechtelijke intrest vanaf de vrijwillige tussenkomst van het NVSM.

g.-

Met conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 16 september 1996, vorderde het FAO zijn incidenteel beroep tegen de veroordeling tot de medische kosten ten bedrage van 17.649 BEF en de hierop te berekenen intrest vanaf 1 september 1990 ontvankelijk en gegrond te verklaren en de vordering van de NVSM ongegrond te verklaren.

Verder te zeggen voor recht dat de wettelijke intrest berekend dient te worden op het effectief als voorschot betaalde bedrag vanaf de opeisbaarheidsdatum van de door het FAO verschuldigde vergoedingen tot op de debiteerdatum en dat de gerechtelijke intrest vanaf de vrijwillige tussenkomst van het NVSM.

Tenslotte het NVSM te veroordelen tot de gerechtskosten, rechtsplegingsvergoeding inbegrepen.

h.-

Met conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 20 september 2000, vorderde het FAO dat het arbeidshof zou zeggen voor recht dat de resterende te betalen medische verstrekkingen een bedrag van 15.615 BEF belopen en dat het NVSM een overzichtelijke berekening dient te geven van wat het in hoofdsom en in intrest eist.

i.-

Met syntheseconclusie na tussenarrest met eisuitbreiding, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 25 april 2002, vorderde het NVSM:

- het incidenteel beroep van het FAO deels gegrond te verklaren met betrekking tot de toekenning van verwijlintrest; het FAO te veroordelen tot betaling van 387,09 euro saldo van de medische verstrekkingen, te vermeerderen met de verwijlsintrest op 45,17 euro vanaf 11 oktober 1990, op 53,72 euro vanaf 12 oktober 1990, op 3,45 euro vanaf 9 november 1990, op 10,46 euro vanaf 21 november 1990, op 20,35 euro vanaf 8 maart 1991 en op 253,94 euro vanaf 8 maart 1991;

- voor het overige het bestreden vonnis te bevestigen betreffende de betaling van het FAO aan het NVSM van het saldo van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ten bedrage van 8.839,02 euro provisioneel, te vermeerderen met de verwijlntrest op 28.524,52 euro vanaf 15 juni 1985 tot 18 mei 1983, op 22.509,65 euro vanaf 18 mei 1983 tot 26 april 1985 en op 8.839,02 euro vanaf 26 april 1985, en met de gerechtelijke intrest op dit laatste bedrag;
- akte te verlenen aan het NVSM van zijn eisuitbreiding en het FAO te veroordelen tot betaling van de bijkomende kostenstaten voor geneeskundige verstrekkingen ten bedrage van 1.073,97 euro provisioneel, te vermeerderen met de verwijlntrest op 570,60 euro vanaf 15 april 1999, op 63,06 euro vanaf 30 december 1990, op 74,74 euro vanaf 1 maart 2000 en op 365,62 euro vanaf 1 december 2001;
- het FAO te veroordelen tot alle kosten van het geding.

J.-

Met syntheseconclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 17 mei (telefax) en 21 mei (brief) 2002, vorderde het FAO:

- de syntheseconclusie van het NVSM met eisuitbreiding uit de debatten te weren, subsidiair, deze deels verjaard, deels ongegrond te verklaren;
- de kosten van de geneeskundige verstrekkingen te herleiden tot 387,09 euro en de wettelijke intrest vanaf de datum van de ingebrekestelling van 4 februari 1992 te berekenen;
- de vordering betreffende de uitkeringen voor de periode van 26 juni 1980 tot 31 maart 1984 verjaard te verklaren; subsidiair, het door het FAO verschuldigde bedrag te bepalen op 6.437,99 euro, en de wettelijke intrest vanaf de datum van de ingebrekestelling van 4 februari 1992 te berekenen;

Met gecoördineerde syntheseconclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 30 december 2003, vorderde het FAO met betrekking tot de eisuitbreiding, deze eis ontvankelijk te verklaren, subsidiair akte te geven aan het FAO van zijn voorbehoud het causaal verband later in te roepen.

k.

Met tweede gecoördineerde syntheseconclusie na tussenarrest met eisuitbreiding, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 26 februari 2004, vorderde het NVSM naast het reeds eerder gevorderde, akte te verlenen van een volgende eisuitbreiding en het FAO te veroordelen tot betaling van 2.912,98 euro provisioneel bijkomende kostenstaten uit hoofde

van geneeskundige verstrekkingen, te vermeerderen met de verwijlrent van de gemiddelde datum 1 juni 2000.

l.-

Met aangevulde gecoördineerde syntheseconclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 10 december 2005, vorderde het FAO:

- de syntheseconclusie van het NVSM van 25 april 2002 uit de debatten te weren;
- de vordering van het NVSM inzake de geneeskundige verstrekkingen ten bedrage van 437,51 euro en de intrest op dit bedrag vanaf 1 september 1990, de hoofdsom te herleiden tot 387,09 euro; voor recht te zeggen dat het FAO slechts tot betaling kan gehouden zijn na overmaking van de nodige stukken en dat op het bedrag van 387,09 euro geen intrest verschuldigd kan zijn vanaf een gemiddelde datum;
- betreffende de subrogatievordering van het NVSM inzake de van het FAO gevorderde uitkeringen voor de periode van 26 augustus 1980 tot 31 maart 1984, voor recht te zeggen dat het eventueel nog verschuldigde bedrag slechts 6.437,99 euro bedraagt, dat de vordering van het NVSM betreffende dit bedrag en de intrest erop verjaard is;
- betreffende de eisuitbreiding, voor recht te zeggen dat deze onontvankelijk is gezien het voorbarig karakter ervan; dat voor de in deze eisuitbreiding gevorderde medische kosten artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet niet van toepassing is; ondergeschikt akte te geven van het voorbehoud van het FAO om het causaal verband tussen de met eisuitbreiding gevorderde medische kosten en het arbeidsongeval te kunnen nagaan.

m.-

Met arrest van 30 september 2005 verklaarde het arbeidshof voor zover als nodig de incidentele beroepen ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond.

Het bevestigde het bestreden vonnis van 1 februari 1993 met dien verstande dat het FAO thans wordt veroordeeld tot terugbetaling van de medische verstrekkingen ten bedrage van 387,09 euro, te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf de datum dat deze kosten zijn ontstaan.

Het veroordeelde het FAO tot betaling van het saldo van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ten bedrage van 8.839,02 euro, te vermeerderen met de wettelijke intrest op 28.524,52 euro vanaf 15 juni 1982 tot 18 mei 1983, op 22.509,65 euro vanaf 18 mei 1983 tot 26 april 1985 en op 8.839,02 euro vanaf 26 april 1985.

Het verklaarde de eisuitbreiding van het NVSM ontvankelijk en veroordeelde het FAO tot betaling aan het NVSM van 2.912,98 euro provisioneel, te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf het ontstaan van de verscheidene onderdelen van die vordering.

Tenslotte veroordeelde het arbeidshof het FAO tot nog resterende gerechtskosten.

Procedure voor het Hof van Cassatie

a.-

Met voorziening in cassatie, neergelegd op de griffie van het Hof van Cassatie op 19 januari 2007, vorderde het FAO dat voornoemd Hof de arresten gewezen door het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt op 15 mei 1995 en op 30 september 2005, zou vernietigen en de zaak en de partijen zou verwijzen naar een ander arbeidshof, kosten als naar recht.

b.-

Met arrest van 31 maart 2008 vernietigde het Hof van Cassatie het bestreden arrest van 30 september 2005 in zoverre dit het FAO veroordeelt tot betaling van het saldo van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ten bedrage van 8.839,02 euro provisioneel en uitspraak deed over de kosten.

Het cassatieberoep werd voor het overige verworpen.

Het FAO werd veroordeeld tot drie vierden van de kosten; de overige kosten werden aangehouden en de beslissing daaromtrent werd overgelaten aan de feitenrechter.

De aldus beperkte zaak werd verwezen naar het arbeidshof te Brussel.

Procedure voor het arbeidshof te Brussel

a.-

Op 5 november 2014 werd het arrest van het Hof van Cassatie op verzoek van het NVSM aan het FAO betekend met dagvaarding voor het arbeidshof te Brussel.

Het NVSM vorderde dat het arbeidshof zijn incidenteel beroep deels zou gegrond verklaren met betrekking tot de betaling van de aanvankelijke medische verstrekkingen en het FAO zou veroordelen tot betaling van 387,09 euro saldo van de medische verstrekkingen, te vermeerderen met de verwijsintrest op 45,17 euro vanaf 11 oktober 1990, op 53,72 euro

vanaf 12 oktober 1990, op 3,45 euro vanaf 9 november 1990, op 10,46 euro vanaf 21 november 1990, op 20,35 euro vanaf 8 maart 1991 en op 253,94 euro vanaf 8 maart 1991.

Voor het overige het bestreden vonnis te bevestigen en het FAO te veroordelen tot betaling van 8.839,02 euro provisioneel, te vermeerderen met de wettelijke intrest op 28.524,52 euro vanaf 15 juni 1982 tot 18 mei 1983, op 22.501,65 euro vanaf 18 mei 1983 tot 26 april 1985 en op 8.839,02 euro vanaf 26 april 1985.

Tenslotte vorderde het NVSM de veroordeling van het FAO tot de kosten van de procedure voor het Hof van Cassatie en van huidig geding, met inbegrip van de toepasselijke rechtsplegingsvergoeding.

b.-

Met conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 5 augustus 2015, vorderde het FAO dat het arbeidshof het vonnis van de arbeidsrechtbank van 1 februari 1994 (lees 1993) zou hervormen, de vorderingen van het NVSM zoals geactualiseerd in zijn dagvaarding van 5 november 2014 af te wijzen en het te veroordelen tot de onkosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoedingen in alle aanleggen.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

1. De omvang van de betwisting voorgelegd aan het arbeidshof te Brussel

Aan de rechter die kennis neemt van een geschil op verwijzing na gedeeltelijke cassatie, komt slechts rechtsmacht toe binnen de grenzen van de verwijzing.
(vgl. Cass. 7 januari 2011, C.09.0488.N, www.cass.be)

Met arrest van 31 maart 2008 vernietigde het Hof van Cassatie het arrest van het arbeidshof te Antwerpen van 30 september 2005, in zoverre dit arrest het FAO veroordeelt tot betaling van het saldo van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ten bedrage van 8.839,02 euro provisioneel en uitspraak doet over de kosten.

Het arbeidshof te Brussel kan als verwijzingsrechter bijgevolg enkel oordelen over de vordering tot betaling van dit saldo van arbeidsongeschiktheidsuitkeringen.

Het is niet gevat en kan bijgevolg niet oordelen over de vordering van het NVSM tot de betaling van de aanvankelijke medische verstrekkingen, en het FAO niet veroordelen tot betaling van 387,09 euro saldo van de medische verstrekkingen, te vermeerderen met de verwijsintrest op 45,17 euro vanaf 11 oktober 1990, op 53,72 euro vanaf 12 oktober 1990, op 3,45 euro vanaf 9 november 1990, op 10,46 euro vanaf 21 november 1990, op 20,35 euro vanaf 8 maart 1991 en op 253,94 euro vanaf 8 maart 1991.

Deze vordering dient als niet toelaatbaar te worden afgewezen.

2. De vordering tot betaling van 8.839,02 euro provisioneel saldo arbeidsongeschiktheidsuitkering

De grond tot cassatie

Met arrest van 31 maart 2008 oordeelde het Hof van Cassatie dat het arrest van het arbeidshof te Antwerpen van 30 september 2005 artikel 149 van de Grondwet had geschonden door niet te antwoorden op het verweer van het FAO dat de heer V met conclusie van 4 november 1994 had verzaakt aan zijn vordering lastens het FAO, zodat de stuiting bij diens dagvaarding van 27 november 1987 krachtens artikel 2247 BW voor niet bestaande wordt gehouden, waardoor het NVSM zich niet meer op die stuiting kan beroepen.

Is de vordering van het NVSM verjaard?

a.-

Zoals terecht door partijen aangegeven is aan de orde de vraag of de vordering van het NVSM tegen het FAO al dan niet verjaard is.

b.-

Artikel 69 eerste lid van de Arbeidsongevallenwet bepaalt dat de rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen en tot terugvordering van onverschuldigde vergoedingen verjaart na drie jaar.

Deze termijn is eveneens van toepassing op de subrogatoire vordering waarover de mutualiteit beschikte met toepassing van artikel 70 § van de ZIV-wet 1963 (thans artikel 136

§ 2 ZIV-wet). In dat geval treedt de mutualiteit op als gesubrogeerde in de rechten van de getroffene: de vordering die de in de plaats gestelde mutualiteit instelt is de rechtsvordering van de getroffene zelf en staat niet los van de persoonlijke vordering van de getroffene. (vgl. Arbh. Luik 8 juli 2008, De Verz. 2009, 26, noot L. Van Gossum)

Bijgevolg is de verjaringstermijn van artikel 69 van de Arbeidsongevallenwet van toepassing. (vgl. Cass. 12 juni 1986, Arr. Cass. 1985, 1404)

Voor het bepalen van het vertrekpunt van de verjaringstermijn kan men, bij ontstentenis van specifieke bepaling in de Arbeidsongevallenwet, uitgaan van het algemeen principe dat de verjaringstermijn pas begint te lopen vanaf het ontstaan van het recht enerzijds, en van het bijzonder principe dat het vertrekpunt van de verjaringstermijn van de terugvordering van onverschuldigd betaalde vergoedingen gesitueerd is op de datum van de betaling zelf. (vgl. V. Vervliet, Verjaring: arbeidsongevallen particuliere sector, in: A. Van Regenmortel, R. Janvier, V. Vervliet (eds.), Actuele problemen van het socialezekerheidsrecht. Verjaring en sociale zekerheid, Brugge, Die Keure 2011, 230, nr. 41)

Hierin niet tegengesproken door het NVSM, bepaalt het FAO de datum van betaling op 26 april 1985, ogenblik waarop het FAO betaling verrichtte aan het NVSM, met inhouding van het naar het oordeel van het FAO ten onrechte betaalde bedrag aan bijslagen voor de tijdelijke verergering voor de periode van 2 september 1980 tot 30 juni 1981.

De verjaringstermijn van artikel 69 eerste lid van de Arbeidsongevallenwet neemt dan een aanvang op 27 april 1985 als *dies a quo* en de verjaring is verworven na het verstrijken van een termijn van drie jaar, dit is op 26 april 1988 als *dies ad quem*.

C.-

Tussen partijen bestaat dan discussie over de vraag of de subrogatoire vordering van het NVSM al dan niet wordt gestuit door de dagvaarding die de heer V , in wiens rechten het NVSM is gesubrogeerd, op 27 november 1987 werd uitgebracht voor de arbeidsrechtbank te Tongeren.

Volgens het FAO is dit niet het geval daar het voorwerp van de vordering van de heer V en het voorwerp van de vordering van het NVSM niet hetzelfde zijn, terwijl het NVSM argumenteert dat dit van belang is daar beide vorderingen gesteund zijn op hetzelfde rechtsfeit, met name het arbeidsongeval van 26 maart 1968.

Het voorwerp van de eis is wat effectief wordt gevorderd, het betreft de formulering van de aanspraak van de eisende partij.

De oorzaak van de eis zijn de feitelijke gegevens die aan de eis ten grondslag liggen: het betreft het geheel van rechtsfeiten en/of rechtshandelingen die het voorwerp van de eis kunnen ondersteunen.

(vgl. J. Laenens, K. Broeckx, D. Scheers, P. Thiriar, Handboek gerechtelijk recht, 3de ed., Intersentia, Antwerpen – Cambridge 2012, 91, nr. 165-166)

Naar het oordeel van het arbeidshof mag worden aanvaard dat zowel het voorwerp als de oorzaak van de vorderingen van enerzijds de heer Verjans en anderzijds het NVSM in wezen hetzelfde zijn: zij hebben beiden betrekking op de gevolgen van het arbeidsongeval van 26 maart 1968, meer bepaald de eerst als tijdelijk en later als blijvend erkende verergering van de arbeidsongeschiktheid ten gevolge van dit ongeval als oorzaak, en wat het voorwerp betreft hebben zij beide betrekking op de vraag of het FAO gerechtigd is op terugvordering van de bijslagen voor verergering van de arbeidsongeschiktheid.

d.-

De vraag of en wanneer het NVSM een vordering tegen het FAO heeft ingesteld is in deze naar het oordeel van het arbeidshof niet relevant: hiervoor werd reeds aangegeven dat de vordering van de gesubrogeerde mutualiteit de rechtsvordering is van de getroffene zelf en niet los staat van de persoonlijke vordering van de getroffene.

Dit betekent dat elke stuitingsdaad die gesteld wordt door het slachtoffer van het arbeidsongeval geldt als een stuiting van de verjaringstermijn voor de gesubrogeerde mutualiteit.

Volgens de principes van het gemeen recht geniet de gesubrogeerde door het overdrachtseffect van de subrogatie van de daden van stuiting van de verjaring gesteld door de subrogerende vóór de subrogatie.

(vgl. V. Vervliet, o.c., 248, nr. 88)

e.-

Evenzeer ten onrechte beroept het FAO zich op de bepaling van artikel 2247 BW, dat bepaalt dat de stuiting voor niet bestaande wordt gehouden indien de eiser afstand doet van zijn eis. Het is juist dat de heer V met conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 4 november 1994, vorderde buiten zake te worden gesteld, wat aanvaard kan worden als een afstand van zijn eis in de zin van artikel 2247 BW.

Deze afstand werd echter gedaan nadat het NVSM in de plaats is getreden van de heer V

Als gevolg van de subrogatie kan de mutualiteit zich beroepen op alle rechtsgevolgen die door de rechthebbende werden ingesteld, doch nadat de mutualiteit in de plaats van de rechthebbende is getreden, berust het vorderingsrecht bij de mutualiteit.
(vgl. V. Vervliet, o.c., 248, nr. 90, met verwijzing naar Cass. 6 mei 1991, Arr. Cass. 1990-91, 895, concl. Proc.Gen. H. Lenaerts)

In deze betekent dit dat de heer V na de subrogatie geen vorderingsrecht meer bezit en er bijgevolg geen afstand van kan doen.

f.-

Samengevat betekent dit dat het arbeidshof van oordeel is dat de vordering van het NVSM niet als verjaard moet worden beschouwd.

3. De intrest

Ten onrechte betwist het FAO de begijfering van de intrest zoals deze werd toegekend in het bestreden vonnis.

Het NVSM betaalde immers 28.524,52 euro arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, te weten 11.189,52 euro voor de periode van 26 augustus 1980 tot 25 februari 1982 en 17.335,00 euro voor de periode van 26 februari 1982 tot 31 maart 1984.

Het was dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank met vonnis van 1 februari 1993 het FAO veroordeelde tot betaling aan het NVSM van het saldo van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ten bedrage van 8.839,02 euro provisioneel, te vermeerderen met de verwijlntrest op 28.524,52 euro vanaf 15 juni 1982 tot 18 mei 1983, op 22.509,65 euro vanaf 18 mei 1983 tot 26 april 1985 en op 8.839,02 euro vanaf 26 april 1985, en met de gerechtelijke intrest.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart de vordering van het NVSM tot betaling van 387,09 euro saldo van de medische verstrekkingen, te vermeerderen met de verwijlintrest op 45,17 euro vanaf 11 oktober 1990, op 53,72 euro vanaf 12 oktober 1990, op 3,45 euro vanaf 9 november 1990, op 10,46 euro vanaf 21 november 1990, op 20,35 euro vanaf 8 maart 1991 en op 253,94 euro vanaf 8 maart 1991, niet toelaatbaar;

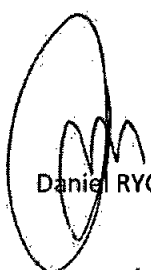
Bevestigt het bestreden vonnis van de arbeidsrechtbank te Tongeren van 1 februari 1993 in de mate dat dit het FAO veroordeelde tot betaling aan het NVSM van het saldo van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ten bedrage van 8.839,02 euro provisioneel, te vermeerderen met de verwijlintrest op 28.524,52 euro vanaf 15 juni 1982 tot 18 mei 1983, op 22.509,65 euro vanaf 18 mei 1983 tot 26 april 1985 en op 8.839,02 euro vanaf 26 april 1985, en met de gerechtelijke intrest;

Verwijst het FAO in de kosten van het geding, door beide partijen begroot op 240,65 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank, 320,65 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof (Antwerpen) en 320,65 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof (Brussel) en aldus vereffend.

Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Daniel RYCKX,	raadsheer,
Wien DE GEYTER,	raadsheer in sociale zaken, werkgever,
Guy BONNEWIJN,	raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :	
Dirk DE RAEDT,	griffier.

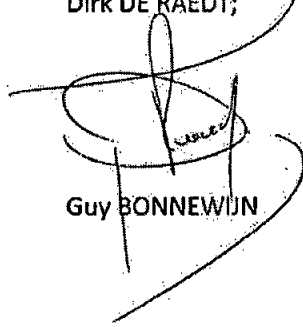
Daniel RYCKX;

Wien DE GEYTER

Dirk DE RAEDT;

Guy BONNEWIJN

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 23 mei 2016 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk DE RAEDT, griffier.

Daniel RYCKX

Dirk DE RAEDT

